

I N G E Z O N D E N.

EEN PAAR WOORDEN, NAAR AANLEIDING DER KANTTEKENINGEN, VOORKOMENDE
IN N°. 39 VAN DIT TIJDSCHRIFT.

Het ligt volstrekt niet in mijne bedoeling tegen hetgeen door Prof. KOSTER in zijne kantteekeningen wordt gezegd, op te komen, maar als Voorzitter der Commissie, belast met het afnemen der practische geneeskundige examens in 1883/4, reken ik mij verplicht, dit tegen een enkele daarin voorkomende zinsnede te doen. Deze zinsnede luidt als volgt: „De Commissie heeft dus zeventien Candidaten teleurstelling, tijd- en geldverlies moeten berokkenen en een onbekend aantal anderen moeten afwijzen of toelaten, zonder zich (tenzij met moeite) behoorlijk rekenschap te kunnen geven omtrent het hun afgenomen examen.”

Deze woorden werden geschreven naar aanleiding van hetgeen in het tweede verslag der Commissie werd gezegd. In den aanvang daarvan lezen wij: „Tot het afleggen van het examen hebben zich aangemeld tweehonderd vijf en twintig Candidaten; in dit getal zijn ook begrepen de 17 Candidaten, die bij het sluiten der eerste zitting wegens tijdsgebrek niet konden worden geëxamineerd.” In het verslag volgen nu deze woorden: „Zooals de Commissie de eer had Uwe Excellentie in haar verslag over die (eerste) zitting mede te deelen.”

Het eerste verslag is den schrijver der kantteekeningen waarschijnlijk niet in handen gekomen. Ik zal de vrijheid nemen daaruit aan te halen, wat over deze zaak wordt gezegd.

Voor de eerste zitting hadden zich aangegeven 122 Candidaten. „Van hen, lezen wij nu, hebben 105 examen afgelegd, de 17 overigen zullen dadelijk bij den aanvang der tweede zitting in de gelegenheid worden gesteld examen te doen.”

De eerste zitting eindigde geheel in het laatst van December 1883, de tweede zitting nam een aanvang 16 Januari 1884.

Op de boven aangehaalde woorden volgt nu in het verslag:

„Dit uitstel kon voor hen geen groot bezwaar opleveren, dewijl zij hadden verzocht om in het laatst der zitting te worden opgeroepen. Ingeval de Commissie tweemaal 's weeks was blijven examineeren, zouden deze Candidaten toch slechts 1 à 2 weken vroeger aan de beurt zijn gekomen, dan nu het geval zal zijn. De billijkheid eischte, dat zij, wier examen buiten hunne schuld tot de 2de zitting moest worden uitgesteld, beschouwd werden hun examen in de 1ste zitting af te leggen, in dien zin namelijk, dat zij gedurende den loop der 2de zitting nogmaals hetzelfde examen zullen mogen doen, wanneer zij de eerste maal niet mochten slagen.”

In het voorbijgaan zij hier vermeld, dat onder de 17 overgeblevenen slechts 1 Candidaat was voor het 1ste gedeelte; alle anderen waren voor het 2de gedeelte. Van de 17 zijn 3 geslaagd.

Van tijdverlies kan, dit blijkt genoegzaam uit het medegedeelde, geen sprake zijn. Dit was niet noemenswaard. Van teleurstelling kon ik bij geen der Candidaten iets merken, integendeel waren zij, met wie ik over de zaak sprak,

verheugd over het kleine uitstel. Hoe er van geldverlies spraak kan zijn, begrijp ik niet. Toch niet, doordat de Candidaten, ingeval zij slaagden, zich eerst enkele weken later konden vestigen.

Het tweede gedeelte van den in den aanvang aangehaalden volzin uit de kanteekeningen, werd geschreven naar aanleiding van de volgende, aan het einde van het verslag voorkomende woorden: „Bij die overlading met werkzaamheden hadden de leden, voornamelijk in de laatste weken, dikwijls moeite zich zelve behoorlijk rekenschap te geven omtrent een afgenomen examen.”

De schrijver zegt dan: „de Commissie heeft dus een onbekend aantal anderen moeten afwijzen of toelaten, zonder zich (tenzij met moeite) behoorlijk rekenschap te kunnen geven omtrent het hun afgenomen examen.”

Ieder zal mij, hoop ik, wel toestemmen, dat er nog een groot onderscheid bestaat tusschen het zich *met moeite* rekenschap geven en *geen* rekenschap geven. Het doet er weinig toe of men zich met moeite rekenschap geeft, als men zich maar rekenschap geeft.

L. C. VAN GOUDOEVER.

— ❁ —

B E R I C H T E N.

BUITENLAND.

LONDEN. — *The Lancet* van 20 September vermeldt als een merkwaardig feit, dat Hyères, ondanks de nabijheid van Toulon, geheel van de cholera bevrijd bleef en dat, ondanks het groote getal vluchtelingen, de ziekte zich niet op den harden en weinig poreusen granietbodem van de stad scheen te kunnen vestigen.

PARIJS. — Door den Maire van Nizza is een circulaire aan de buitenlandsche bladen gezonden, vergezeld van de getuigenis der aldaar te Cannes en te Mentone gevestigde vreemde Consuls, dat de gezondheidstoestand te Nizza, zoomede in alle overige winterbadplaatsen tusschen Hyères en San Remo niets te wenschen overlaat en dat er tijdens het heerschen der cholera te Toulon en te Marseille geen enkel cholera-geval is voorgekomen.

— Dr. PROUST, de opvolger van Dr. FAUVEL, heeft in het *Journal officiel* van 21 September zijn eerste rapport over de cholera in Frankrijk medegedeeld en daaraan eenige beschouwingen geknoopt. Hij wijst er op, dat in deze epidemie de immuniteit van het Noorden tegenover de infectie van het Zuiden zich scherp afteekende en dat de ziekte bijna uitsluitend tot het gebied der Middellandsche zee beperkt bleef, terwijl hij het voor waarschijnlijk houdt dat zij langzaam zal uitsterven en niet, zoo als in 1866, zal herleven. Het nuttelooze der quarantaine-maatregelen wordt geheel door hem erkend. Zij hebben evenmin in Frankrijk als in Italië gebaat en de lazareths, hier en daar aan de grenzen ingericht, hebben integendeel een waar foyer van besmetting gevormd. Gedurende de week van 16—22 Augustus kwamen in 15 departementen in 107 gemeenten 595, gedurende die van 23—29 Augustus in 14 dep. in 123 gemeenten 521, gedurende die van 30 Augustus tot 5 September in hetzelfde aantal departementen, maar slechts in 86 gemeenten, 328, gedurende die van 6—12 September in 74 gemeenten 321 en gedurende die van 13—19 September in 61 gemeenten 210 cholera-sterfgevallen voor.

— De tentoonstelling van kleine kinderen, welke op 3 October zoude plaats moeten gehad hebben, is door den Prefect van Politie verboden. Het verbod geschiedde op